

tyde paa Slægtsforbindelse med den senere Renteskriver af samme Navn. Da denne som ældre Mand giftede sig med Anna Sophia Hagedorn var han slet og ret Gæstgiver paa Fortunen og maaske det netop var her den unge lothringske Adelsmands Øjne faldt paa den Kvinde, der senere blev ham saa trofast en Hustru, og som blandt anden Medgift skaffede ham egen Gaard i København.

Slægterne Beyer og Prahl's Vaabener.

Tegnede af **Fr. Britze.**

Ved Gennemgang af Dueholm, Ørum og Vestervig Amters Jordebogsregnskaber for 1705 fl. med tilhørende Bilag fandt Artillerikaptajn A. F. Beyer fornylig sin Stamsfaders, Herredsfoged i Refs og Hassing Herreder Valentin Hermansen Beyers, Segl, Aftryk af et smukt forarbejdet lille Ringsignet, der viste Navnet Valentin Beyer og et Vaaben, som forlængst var gaaet i Glemme indenfor Slægten. Det gengives her i kunstnerisk Udførelse. Om Farver ønskes, vil naturligfarvede Figurer og Sølv Felt vel nok være det eneste passende.

Herredsfogedens Søn, Provst i Tybjerg Herred, Sognepræst til Glumsø og Bavelse, Magister Peder Grove Beyer, død som Jubellærer 1790, førte ikke Faderens Vaaben,



men benyttede et ovalt Signet, der — helt uden Skjold og Hjelm — var udstyret med følgende Figurer: en med tre Ibskaller og nogle pudsige Smaafigurer, som uden Tvivl skal forestille Hermelinhaler, belagt Sparre, besat paa Spidsen med en »liggende« Ibskal, hvoraf opvokser en Hjort, til Højre med en Blomst med Stængel og Blade og til Venstre med en flammende Offer-skaal. Over hver af de to sidstnævnte Figurer svæver et dimnutivt Kors. Under Sparren ses til Højre en Plante (Rosen-

busk?) til Venstre en staaende Hund. Øverst i Ovalen har til Højre en Sol, til Venstre det alseende Guds Øje fundet Plads. Hver af Ibskallerne er endelig atter belagt med et af Provstens tre Forbogstaver, P. G. B. En delvis Forklaring paa dette heraldiske Misfoster, der er typisk for sin Tid, kan straks gives. Hovedfiguren har han hentet fra sin mødrene Slægts, G r o v e' rnes Skjold: en med tre Ibskaller, den midterste Guld, de yderste Sølv, belagt rød Sparre i Hermelin Felt. Man tør maaske tro, at Hjorten stammer fra det nu genfundne fædrene Vaaben.

Paa Grundlag af Provstens Segl har Slægten, efter Arkivar Thisets Forslag, i den seneste Tid ført en øverst til Højre af en Sol, til Venstre af Øjet og nederst af en naturlig Rose med Stilk og Blade ledsaget Guld Sparre i blaat Felt, paa Hjelman den liggende Ibskal med Hjorten.

I Rigsarkivets store Samling af borgerlige Segl findes to, der er indsat under Navnet Beyer, uden nærmere Angivelse. Det ene viser en med tre seksoddede Stjerner belagt Bjælke i rødt skra-veret Felt, paa Hjelman et Palmetræ mellem to Ørnevinger, det andet en af en Sky fra Højre kommende Arm, holdende en

Krumsabel, paa Hjelman Arm og Sabel gentaget. Foruden Herredsfogedens kendte Efterslægt¹⁾ har der her i Landet levet andre Personer af Navnet Beyer, til hvem disse to Segl maaske kan henføres.

Sognepræst i Svaneke Jacob Nielsen Prahll (1696—1752), hvis Fader skal have været Damaskvæver, forsegler 1749 med et Ringsignet med de tre Forbogstaver, kunstfærdigt sammenstillede, og over disse en Væverskytte. Midt i forrige Aarhundrede samlede Slægtens slesvigske Gren²⁾ sig om

følgende Vaaben: Skjoldet tværdelt af rødt og blaat, i 1. Felt en sort — undertiden Sølv — Væverskytte, i 2. to seksoddede Guld



¹⁾ Jvfr. H. F. Grandjean: Stamtavle o. Valentin Hermansen Beyers Efterkommere, Kbhvn. 1904.

²⁾ Jvfr. P. B. Grandjean: Stamtavle over Præsten Jacob Nielsen Prahlls agnatiske Descendents, Pers. Sml. I.

Stjerner; paa Hjelmen to Vinger enten vekselvis tværdelte af rødt og Sølv eller to Gange tværdelte, henholdsvis af blaat, Sølv og rødt og rødt, Sølv og blaat. Vaabenet er senere antaget af Medlemmer af den danske Gren.

Den faste Regel, der foreskriver, at Metal og Farve skal veksle, er altsaa ikke overholdt i Skjoldet. Det vilde derfor være heraldisk korrekt, om Farverne forandredes, f. Eks. saaledes, at Skjoldet tværdeles af Sølv og blaat, hvilke Farver da kunde gaa igen paa Hjelmen. Vaabenet er her forsøgsvis skraveret med disse sidste Farver.

P. B. G.

Et mecklenborgsk Signet. Af Poul Bredo Grandjean.

Hos en mindre kjøbenhavnsk Antikvitetshandler erhvervede den, der skriver disse Linier, for kort Tid siden et Seglstempel, om hvis Ægthed man, efter Museumsdirektør, Dr. phil. Mackeprangs velvillige Udtalelse, ikke kunde være i Tvivl. Stemplet, der er af Bronze, med den sædvanlige, svagt ophøjede Kam og Øsken paa Bagsiden, maa være udført før 1302, i Fald nedenfor anførte Formodning er rigtig. Et Aftryk i naturlig Størrelse gengives her. Der er benyttet hvidt Lak og sværtet Stempel. — Omskriften lyder: S' CÖRADI MILITIS ET IHIS DE PAR, opløst: sigillum



Conradi militis et inhabitantis de Parum. Det trediesidste Ord er opløst efter Rigsarkivarens Forslag. Hr. Conrad førte, som det ses, en liggende Lillie i sit Skjold.

I et af Biskop Herman af Schwerin udstedt Brev, dateret Butzowe (Bützow) 29. Juni 1264, nævnes blandt Vidnerne dominus Conradus de Parim strenuus famulus¹⁾; i et andet, udstedt af Biskoppen 17. Aug. 1280, opføres Conradus de Parem, der blot betegnes laicus²⁾. Et tredje Brev, udstedt af Biskop Gottfried af Schwerin og Domkapitlet sammesteds, dateret Butzowe 10. Marts 1302, nævner Conradus de Parem, miles³⁾. Der er vel al Grund til at tro, at vi her har Stemplets Ejer for os.

¹⁾ Mecklenb. Urk.buch II Nr. 1017.

²⁾ Ssts. Nr. 1547.

³⁾ V Nr. 2789.